

staaende Fordringer en Forretningsmand har; og endnu mere vil det gælde Bedømmelsen af, hvilken Værdi de have. — Det samme gælder ligeledes, naar en Ligningskommission skal udfinde det Beløb i Værdipapirer, hvoraf han er i Besiddelse, idet det ogsaa her gælder om at udfinde disse Papirers Art og at kunne vurdere dem rigtigt. Ikke mindre gælder det, naar der er opført Forlags- og Forfatterrettigheder. Det er klart, at der her er Tale om Forhold, intet Menneske i Øjeblikket kan vurdere rigtigt. Hvem kan sige, hvilken Værdi en Forfatters Ret til at faa et nyt Oplag af sin Bog har, og derom er det, der spørges. Jeg kan saaledes ikke se rettere, end at det vil være overmaade vanskeligt at faa en rigtig Ansættelse af alt dette, hvad enten man gaar til Selvangivelse eller til Ligningskommissioners Vurdering. Men under saadanne Forhold forekommer det mig dobbelt urigtigt at ville paalægge Selvangivelse som en Pligt, og det gør Lovforslaget. Lovgiveren bør fornuftigvis ikke paalægge Borgerne noget som Pligt, som de i Virkeligheden ikke kunne udføre, og naar mange med god Føje ville erklære: Vi kunne ikke angive, hvad vor Formue er værd. Det vil være højst urigtigt alligevel at paalægge dem en Pligt til at gøre det, og for saa vidt de ikke gøre det, da at paalægge dem en meget høj Bøde for deres Vrangvilje. Jeg tror overhovedet, at den tvungne Selvangivelse for Formuens Vedkommende er noget, som dette Ting skulde betænke sig ganske overordentlig paa at gaa med til, saa vist som man ikke noget andet Sted i Evropa har turdet gaa med dertil, og de Steder, man er gaaet dertil i Amerika, har det vist sig at have de mest uheldige Følger. Man har saaledes i Staten Ohio, som ogsaa i enkelte andre Stater i Amerika, tvungen Selvangivelse af Formue, og alle samstemmende Vidnesbyrd gaa ud paa, at den der virker ganske overordentlig demoraliserende paa den hele Befolkning, og det saa meget mere demoraliserende, som man der endogsaa gaar til at forlange Opgivelserne under Eds Tilbud. Man skulde tro, at man herved sikrede sig en rigtig Angivelse, men det viser sig, at det er saa langt fra rigtige Angivelser, der kommer frem, at der, for blot at nævne et Eksempel, i Ohio i Banker og Sparekasser indestaar Deposita til Beløb af 190 Mill. Dollars, men sammenregner man det Beløb, som Skatteyderne selv angive at have indestaaende som Deposita i Banker og Sparekasser, kommer

man kun til 37 Mill. Dollars, medens over 150 Mill. ere forsvundne, og dette gøres under Eds Tilbud. Kan man tænke sig noget mere demoraliserende? Der gøres overhovedet den mærkelige Iagttagelse i de Stater, hvor saadan tvungen Selvangivelse er indført, at det synes, som om den rørlige Formue Aar for Aar forsvinder mere og mere, tværtimod hvad alle anse for den naturlige Udviklings Gang, som finder Sted i vor Tid. Paa dette Punkt kan jeg ikke andet end opfordre dette Ting til at fastholde den Modstand, som det hidtil har rejst. Men jeg vil ogsaa finde det ønskeligt, om man paa andre Punkter vilde stille sig noget mere kritisk over for de Bestemmelser, der indeholdes i Lovforslaget, saaledes ogsaa med Hensyn til de Bestemmelser, som her findes med Hensyn til Vurderingen af periodiske Indkomster og Ydelser. Det hele vidner om en underlig Bestræbelse for at naa til, at ikke den mindste Indkomst skulde kunne undslippe Statens Skattepaalæg. Jeg siger en underlig Bestræbelse, fordi hele Indkomstskatten jo dog hviler paa den urigtige Forudsætning, at man kan naa til at finde alle de Indkomster, som hver enkelt Mand i Landet har. Dette er en urigtig Forudsætning allerede af den Grund, at der er en stor Mængde Borgere, som ikke selv vide, hvilke Indtægter de have, og det dog er urimelig at tænke sig, at andre skulde være bedre i Stand dertil paa deres Vegne. Det er givet ved enhver Indkomstskat, at der altid vil være større eller mindre Beløb af Indkomster, som undslippe Skatten, og derfor ser det lidet heldigt ud, naar man paa nogle Punkter, hvor man har lidt stærkere kontrollerende Midler, stiller sig til det yderste strengt lige over for de paagældende Skatteydere og afkræver dem Skat efter saa detailleerede, jeg tør nok sige smaalige, Bestemmelser, som indeholdes her i § 14, naar det er givet, at man for en stor Mængde andre Skatteydere umulig kan naa videre end til at ramme dem efter de store Træk, de store Linier af deres Indkomst. Er der noget, der vækker Uvilje og Harme over denne Skat, er det netop den følelige Ulighed, som sker derved, at nogle Indkomster blive ramte til sidste Skilling, medens andre Indkomster kun kunne rammes ret ufuldkommet. Og naar man tilføjer en Tabel som den, der findes sidst i Lovforslaget, hvorefter Kapitalværdien af en ophørende Annuitet skulde udregnes med 3 Decimaler, saa tror jeg nok, at man stiller langt videregaaende Krav til de